

7

KIS LAP

ARVA. (Lásd a 7. lapon.)

Lap
 ... 20
 ... 21
 ... 54
 ... 55
 ... 70
 ... 71
 ... 86
 ... 87
 ... 101
 ... 111
 ... 119
 ... 133
 ... 134
 ... 158
 ... 167
 ... 199
 ... 202
 ... 264
 ... 272
 ... 283
 ... 285
 ... 286
 ... 301
 ... 311
 ... 342
 ... 351
 ... 396
 ... 407
 ... 414

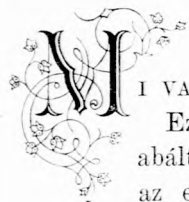
... 79, 88,
 ... 75, 219,
 ... 303, 320,
 ... 378, 390
 ... 96, 112,
 ... 288, 304,
 ... 384, 415
 ... 96, 112,
 ... 240, 256,
 ... 400, 415
 ... 144, 160,
 ... 272, 288,
 ... 352, 400
 ... 112
 ... 208, 368

ROSZCSONT FERKE
KALANDJAI
VIZEN ÉS SZÁRAZON.

— Elbeszéli *Ida néni.* —

(Számos képpel.)

Családi kör.

MI VAN MA? Mi van ma?

Ezzel a szép nótával kiabálta tele már jókor reggel az egész háznép fülét ami Ferke barátunk.

— Hát mi volna ma? Tán csak nem piros pünkösöd napja? mondá hugocskája, Erzsike.

— Milyen ostoba kis lány vagy te! Ma június 25-ike van, és ma kapjuk ki a bizonyítványunkat, magyarázta Ferke.

— S te ennek örülsz? neveté Erzsike. Ki tudja, milyen lesz a te bizonyítványod!

— Már én azzal nem törődöm, válaszolt Ferke. Aztán énekelve folytató:

Akár rossz lesz, akár jó,
Mégis lesz vakáció!

Azzal aztán jól meghuzta az Erzsike haját, hátra legyintette a kis öcsét, akit éppen utjában ért, s a küszöbön összeütközött a szobalánnyal, aki a reggelit hozta. A kávé-ibrik fölborult, utána a tej, és az áldás részint a Ferke nyakába, részint Lizikének fodros uj kötényére zúdult. Ferke ennek csak nevetett s belemarkolt a cukor-tartóba.

— Nagyon keserű kávé-t ivott a kabátom, egy kis cukorral köll megédesíteni!

Mielőtt Lizi csak egyet szólhatott volna, Ferke már kint is volt az udvaron,

ahonnan meg behallatszott a macska nyivákolása, akinek a farkára hágott...

Aztán csönd lett... Ferke az iskolába ment.

Otthon kíváncsian várta a mama, milyen bizonyítványt hoz majd haza a jó gyerek? Ki tudja, milyen gyönyörűséges osztályzatot kapott megint! Előre is találgatták már, hány tantárgyból bukkantott meg?

Egyszer csak lassan nyílik az ajtó, és Ferke belép, halkán mint valami kísértet. Rettentően furcsa pófát vág, amely komoly akarna lenni, és a szemeit bünbánólag süti le. Alázatosan kezét csókol édes anyjának, s panaszos hangon mondja:

— Itt van a bizonyítványom! Tessék megbocsátani... megbuktam!

— Azt már nem hiszem! felelt Erzsike; mert akkor már olyan veszett jó kedved volna, mint husvétkor, mikor három »elégtelet« kaptál, és már kitepted volna a hajamat. Nem igaz, nem bukkant meg!

Erzsike csakugyan eltalálta. Megesett a csoda, hogy Ferke olyan bizonyítványt kapott, melyben egyetlen egy »elégtelet« sem volt. Nem is akarta azt senki elhinni, amíg csak el nem olvasták, hogy csakugyan úgy van. Mondanom sem kell, hogy a papa »nagyon« meg volt elégedve. Meg is veregette a Ferke vállát:

— Jól van fiam, emberül van! Látom, hogy javulsz. Még derék tanuló válhatik belőled. Most egy jeles diákot veszek a házhoz, hogy a vakációban a következő osztályra is készülhess.

A »javuló« Ferkét majda a hideg rázta erre a szép biztatásra.

— De papám! kiáltott fel szinte sirva: hát azért, mert nem buktam meg, már a vakációban se legyen nyugtom? Most azért akarnak kinozni a tanulással, mert az utolsó harmadban fáradtam és tanultam? Ó, bárcsak én is megbuktam volna, mint Vad Laczi!... akkor ismételném az osztályt és nem köllene készülni!

— No csak ne sirj, aranyom, gyerekem! vigasztalá az anyja, hisz még nincs itt a diák, és ha ígéred, hogy majd tovább is fogsz iparkodni, akkor egyelőre nem is kell.

— Szorgalmas leszek, mamám! Hiszen majd meglátjátok! De most valami jutalmat is kapok ugy-é, amiért nem buktam meg. Ugy-é kapok?

— Hát mi legyen az? kérdé apja. Halljuk!

— Hadd menjek el Bánhidára Sándor bácsihoz!

— Az már nem igen járja, felelé atyja. Olyan vásott ficzkót nem szokás idegen helyre küldeni. Ezeknek itthon a helyük.

— De apuskám, drága jó apuskám! Én olyan jó leszek!

— Azt elébb be is köll bizonyitanod. Már most ide hallgass! Ha csak *egy*, mondom *egy* napig — reggeltől estig — úgy viselkedel, amint rendes gyermekhez illik, akkor nem bánom, mehatsz Bánhidára.

— Ferikém, kedves Ferikém, légy jó... kérlek, rimánkodott Erzsike, hogy mielőbb elküldjenek. Mert félek, hogy a vakációban agyonütsz bennünket.

Ferike büszkén fölegyenesedett.

— Majd meglátjátok, mit tudok én! Holnaptól kezdve olyan jó leszek, mint... mint a pinty!

Állott is szavának. Másnap reggel, még a patkányok a pinczében sem maradhattak tőle. Mindenkinnek volt ellene panasza.

— Hát ne számítsuk a mai napot, mondá Ferke; majd holnaptól kezdve leszek jó.

De bizony másnap is el köllött halasztani a javulást holnapra, és holnap aztán a következő napra. Így ment ez már vagy egy hétig.

— Te bizonyosan a »Zöld ág«-beli korcsmárosnak tanultad el a mondókáját, mondá Erzsike. Az oda írta az ivó ajtajára, hogy: »Ma pénzért holnap ingyen!« Te is ugy teszel: »Ma rossz leszek, holnap javulok!«

— Itthon én nem javulhatok soha! panaszkodott Ferke; itt már mindenki rossznak ismer; még a kutyák is megugatnak. Bánhidán egész máskép viselém magam. Tessék megpróbálni édes apámnak;... küldjön el Sándor bácsihoz.

— Igenis, édes papa, küldjük el Ferkét! rimánkodott Erzsike is az édes apának. Hiszen ha itthon marad, *nekünk* nem lesz vakációnk! Pedig velem és Gyulával egész éven át meg voltatok elégedve.

— Aztán én fürdőbe is megyek, mondá a mama és nem lesz nyugtom, ha ezt a rossz fiut a többi gyermekkel tudom együtt. Legjobb lesz Sándor bátyámhoz küldeni őt.

Az apa engedett, és elhatározták, hogy Ferke urfi néhány hétre Bánhidára fog menni.

*

Az utazás.

Vagy néhány nappal ezután történt, hogy Ferkét, aki az utcán végig rohant, mintha valahol tűz ütött volna ki, megszólítja az ő szerelmes barátja: Vad Laczi.

— Hová mégy? Állj meg egy szóra! Nem hallod Ferke?

— Hagyj békében, nagyon sietek, bucsuzni megyek Teréz néniékhez.

— Bucsuzni? kiáltá Laczi; csak itt nem hagysz tán bennünket!

... MINT A HERCZEG, UGY VONULOK BE.

— Már pedig aligha, ugy nem lesz az pajtás, mondá Ferke büszkén; holnap Bánhidára megyek Sándor bácsihoz.

— Igazán? irigykedék Laczi; és valjon kivel?

— Hát magam megyek; azaz Vámosdig a mamával, ki a fürdőbe utazik,

onnan pedig magam egészen a bánhidi állomásig. Ott a Sándor bácsi kocsijára ülök, és négyes fogatu, gyönyörű, parádés hinton, mint a herczeg, ugy vonulok be az én új rezidenciámba.

— Négyes fogat hogy is ne! mondá Laczi; jó lesz neked két gebe is.

— Én meg azt mondom: négyes a fogat! Ha nem hiszed, gyere oda, te buksi! hetykélkedett Ferkó.

— Ne henczegj már, te csacsi! kiáltott vissza Laczi, és irigységében ütött is egyet Ferkére. Ez sem maradt adósa, úgy hogy hamarosan gyönyörű kis verekedés lett belőle. Nem is váltottak bucsu kézszeritást, hanem inkább vagdalózásokat, hogy csak úgy porzott alattuk a föld. De azért jóban váltak el. Ilyen csekélységet nem szokás zokon venni. Egy kis verekedés-dulakodás csak fölfrissíti a barátságot.

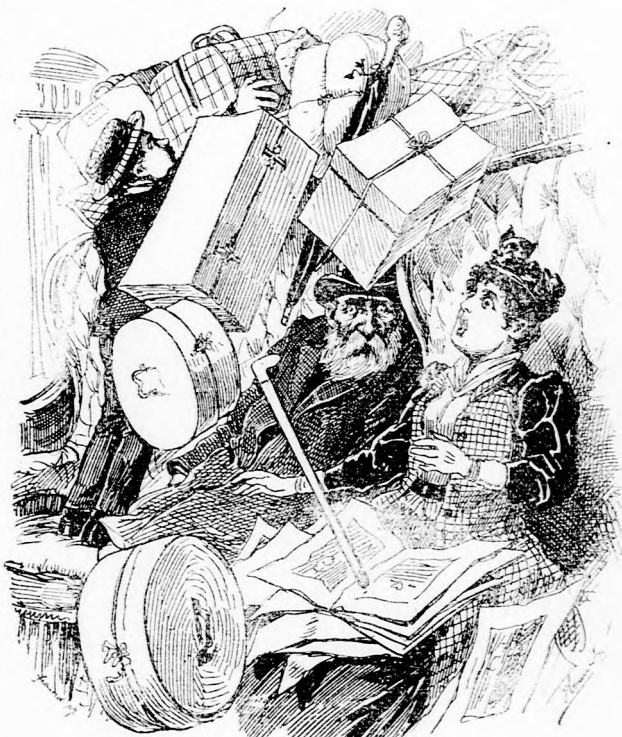
— Menj a róka-lyukba Ferkém!

— Vigyen el a fránya, Laczikám!

E szép kívánsággal bucsuztak el egymástól, és Ferke betért Teréz nénihez, hogy ott is jelentse az örömhírt. Mondhatom: a néni is, gyermekei is, nagyon örültek, hogy legalább egy kis időre megszabadulhatnak a jó madártól.

Másnap nagy sürgés-forgás, lótás-futás

volt Ferkóéknál. Hogy ne? Mikor készülődni, csomagolni köllött! Persze, hogy legtöbb dolga volt Ferkének: azzal t. i., hogy mindenkinek az utjában lábatlanokdjék. Ferke ezt a mesterséget nagyon jól értette. Száz helyen is megfordult egyszerre; mindent széjjel hányt, mindenütt kotorászott, motoszkált és a mellett annyit kiabált, hogy már mindenkinek megfájdult a feje. Az volt csak a szép komédia, mikor erővel lefoglák az öltöztetéshez. Mert szó ami szó, ha azt akarták, hogy Ferkén rendesen legyen a ruha, úgy kellett öltöztetni, sőt mosdatni is, akár a kis babát. Az a Ferke, ki oly pompásan tudott uszni, úgy félt

... MINDEN APRÓ MÁLHA AZ UTITÁRSOK NYAKÁBA SZAKADT. (Lásd a 6. lapon.)

a mosdó-táltól, hogy majd kilelte tőle a hideg; a szappantól meg éppenséggel irtózott. Az ilyen mosdatási operáció rendesen ordítózás, kapálózás és rugdalkozás közt ment végbe. A nyakához nem lehetett hozzá férni, úgy a vállá közé húzta, azt mondván, hogy ő ott nagyon

csiklandós. De a nyakánál még jobban féltette a fülét. Mikor a fülére kerítettek sort, hánykolódott mint szélben a hajó, toporzékolt és folyton a füleihez kapkodva, így kiáltozott:

— Mind a kettőt? Nem engedem mind a kettőt!

De biz' ez egyszer nem törődtek velem, és megsikálták mind a két fülét, sőt még meg is törülték. Csak nem visz magával a mama olyan retkes fülü, piszkos gyereket!? Aztán bele bujtatták az urfit ujdonatuj ruhába, és hogy teljes parádéba vághassa magát, még új kalapot és cipőt is kapott.

A cipő-próbálásnál megint baj akadt. Több pár volt ott és Ferke természetesen a csinosabbat választotta, pedig az az ő lábának szűk volt. Azt vitatta, hogy olyan bő, akár korcsolyázhatna benne. És mikor a szobalány az ellenkezőt állította, gorombán mondá:

— Azt hiszi tán, hogy nekem is olyan elefánt-lábam van, mint magának! Ha szorít a cipő, nekem fáj és magának ahhoz semmi köze! Eddig van, nincs tovább — punctum!

Ugy is maradt, hogy punctum, és Ferke a gombos cipőben büszkén sétált fel és alá a szobában. Olyan peckesen tartotta magát, mintha legalább egy seprűt nyelt volna. De mondhatom, az édes anyja is alig ismert rá, olyan heyles gyerek volt, mikor cifra ruhájában, tisztán és rendesen eléje lépett.

Most apa látta jónak őt a szárnya alá venni. Azaz: kezéről egy perczig sem bocsátotta el, amíg a mamával a vasuti kocsiban el nem helyezte, sőt ott

is addig nem távozott mellőle, amíg csak el nem indult a vonat. Így versze nem csuda, hogy valami galibát nem tett. Amint azonban a vonat kerekei mozgásba jöttek, Ferkó sem maradhatott veszteg. És miért is csücsült volna a sarokban? Hogy a mamán kívül még két utazó, egy ur és leánya, ott volt a szakaszban, az egy csöppet sem nyugózta. Mint a vásott gyermek szokta, idegenek előtt mutatkozott be az ő egész pajkosságában, mert tudta, hogy ilyenkor a mama resteli büntetni. Most is hol az egyik, hol a másik ablakhoz futott, az urnak lábát letaposta, a kisasszony ruhájáról meg a fodrot tépte le, az ablakot hol föl, hol meg letolta, amíg csak szerencsésen be nem zuzott egyet. Minthogy pedig vasuton az ilyenekben nem igen értik a tréfát, a kalauz rögtön meg is követelte az eltört ablak árát, amit édes anyja kénytelen volt meg is fizetni. Erre Ferke maga is megszeppent, leült aztán csöndesen, de nem sokára a lábával harangozni kezdett és szerencsésen föl is borított egy kosarat, melyben néhány üveg bor volt. Az üvegek nagyot csörömpöltek, kettő el is tört, és a padlón ott volt egy tócsa a kifolyt borból. A mama elpirult és nagy zavarba jött. Most Ferkének ott akadt valami keresni valója, hol a kézi táskák, katulyák, és effélék voltak elhelyezve. Egyszerre csak minden apró málha: ernyő, táska, kosár, katulya, mind ami csak fönt volt, az utitársak nyakába szakadt (Lásd a képet az 5. lapon.) és egyiknek majd befakasztotta a fejét. Egy katulya a sok közül kinyílt, a mama

uj kalapja kirepült belőle és ugyancsak megfürdött a borban. Képzelné lehet, hogy ázott pocsékká a drága tollbokréta abban a szennyos lében, és hegyében Ferke még a formáját is megadta, mikor fölvette és szétnyomkodta. A kisasszony gyönyörű napernyője is kapott a borból. Olyan pecsét volt azon, hogy bátran el is dobhatta, mert nem lehetett abból többé használható darabot csinálni.

(Folytatása következik.)

Á R V A.

(Képpel a czimlapon.)

ÉN VAGYOK, én vagyok
A kicsi Annácska —
Bő módban mégis csak
Szegény bús árvácska.

Arcukat sem tudom,
Elhaltak már korán,
Akik úgy szerettek:
Jó apám, jó anyám.

Hiszen van, hiszen van
Ki gondom viseli,
De azért kis szívem
Bánattal van teli.

Gyönyörűt álmodtam
Karácsony éjjelén:
Sugárzó angyalka,
Szállt alá én felém.

»Jó apád, jó anyád
Ezt küldik te neked!«
Rám hajolt, megcsókolt,
Aztán ellebegett.

Gondoltok hát reám
Ti jók, ti édesek!
Veletek alszom el,
Veletek ébredek.

TÉLI SÉTA.

(Képpel a 9! lapon.)

NAGY volt az elégedetlenség az akolban. Hogy is ne! Hetek, hónapok mulnak, hogy jóformán azt sem tudják a benne lakók, éjjel van-e vagy nappal, esik-e vagy nap süt? Mert ablak alig volt az aklon. Ami volt is, betömködték, hogy Tél apó ne kandikálhasson be.

Mondom, elégedetlenek voltak a birkák, nem is csodálom. A legszelidebb birkának is elfogy a türelme, ha ilyenképen hetekig be van zárva.

— És hozzá még egyre csak azt a száraz szénát, szalmát kell rágnunk! Már szinte belekopott a fogam.

— Bizony nem így éltünk ám, mikor még kijártunk a legelőre! Ah, mily pompás élet volt az akkor!

— Meghiszem azt! Mikor még a jó kövér frís füvecskét harapdáltuk! Aztán reggeltől estig bejártuk az egész határt!

Megszólt erre egy vén kos:

— Ugyan ne fecsegjetez gyerekek! Az jó volt akkor, de most örüljetez, hogy biztos meleg hajlékban vagytok és mindennap megkapjátok a porczyótokat. Rossz világ van most oda kint, hideg jár, hó fődí a mezőt. Jobb idebent. Ti azt nem tudjátok, mert tavaly télen még nem is voltatok a világon.

A fiatalok gúnyosan néztek az öregre.

— Meghiszük, meghiszük, hogy te jobb szeretsz itt a zugban nyujtózkodni. Hiszen már a nyáron is alig birtál utánunk czammogni, mindig azt hajto-gattad, hogy ne ugráljunk annyit. Most meg sánta is vagy, meg félsz is egy kis friss levegőtül. Csakhogy mi nem vagyunk olyan vének, mi nem érjük be akármivel, nekünk türethetetlen ez a fogság.

Még jóformán be sem fejezték az efféle beszédet, mikor jött az öreg gazda és így szólt a juhásznak:

— Nyugtalan a jószág, nem fog ártani, ha egy kicsit megsétáltatod. Csön

des idő van, hadd mozogjanak. Azt a megsántult öreget itthon hagyhatod.

Diadalmasan is, gunyosan is haladtak el a fiatalok az öreg mellett.

— Lám, a gazdánk jobban tudja. De ő sem tudja igazán, amit mi tudunk. Legyünk csak egyszer odakint! Elj boldogul, öregem...

minket vagy látsz valaha, vagysem. Nincs kedvünk visszatérni ebbe a sötét börtönbe.

Ficzkándozva, ugrándozva vonultak ki, csak azon boszankodtak egy kicsit, hogy a vén sánta kos olyan gunyosan néz utánok. No de ezt hamar elfeledték és azt sem bánták, hogy odakint nem puha fűvön, hanem fagyos havon kellett ugrándozniok. Sebaj, ez is mulatságos, legalább ezt is megpróbáljuk.

— Csak jó messzire tereljen a juhász, hogy megszökhessünk!

Ez a kívánságuk is teljesült. Csakhogy minél jobban teljesült, annál kevésbé tetszett nekik.

— Ej no, hát mikor jutunk már olyan helyre, a hol egy kis füvecskét lehet harapni?

— De meg ahol ne kelljen ebben a hideg hóban gázolni... ez nagyon unalmas.

— Ha csak az volna... de nekem már fázik is a lábam.

— Mégis csak az a fő, hogy nincs harapni való... már egy órája bolyongunk és még egy csipetnyit sem találtam.

Mindenütt csak hó... meg hó! Most már hogyszökjünk? Hátha még odább is csak hó lesz?

— Van ám eszünk, hogy nem megyünk. Csak márérsz-tene haza ez a kegyetlen juhász. Én már olyan éhes vagyok.

— Képzelem, az a ravasz vén kos eleszegette előlünk a legjobb falatokat.

— Az bizonyos. * Kivált mikor azt hiszi, hogy vissza sem térünk.

— Nem tér, aki nem akar. Én bizony vissza térek.

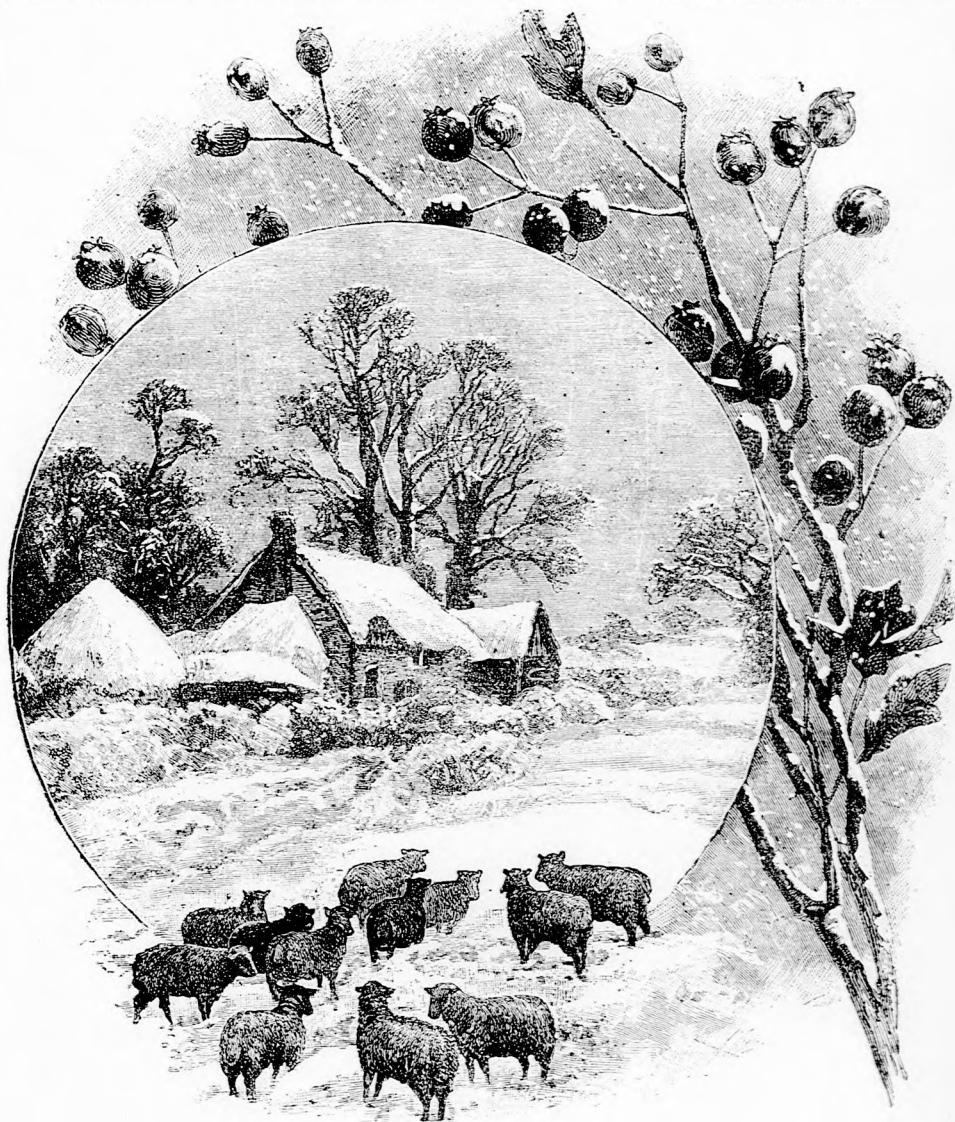

PIROSKA IMÁDSÁGA. (Lásd a 10. lapon.)

A hányan voltak, mind sietve fordultak vissza. De mikor már közel voltak otthonukhoz, meg köllött állniok, mert a juh-akol ajtaja zárva volt; a juhásznak pedig valami dolga akadt a házbán. Bement és ugyancsak megváratta a nyáját.

Most csak keservesen bégettek, hogy nem juthatnak haza. Nagy sokára előkerült a juhász és beterelte őket az ólba.

Szinte versenyt futottak, ki legyen bent először a jó meleg hajlékban, ahol éhségüket is van mivel csillapítani.

TÉLI SÉTA.

— Hogy hogy, barátocskáim? szólt a vén kos. Hát vissza tértetek ide a börtönbe? És bele haraptok ebbe a száraz

szénába? Azt hittem, vagy látlak még valaha, vagy sem.

— Oh, hagyd el! Együgyűek voltunk,

hiába akarnók tagadni. Fiatalos észszel csufolódtunk a tapasztalt öreg eszén és csuffá lettünk magunk. Csak adj jó tanácsot ezután is. Jobban meghallgatjuk, mert már okultunk a magunk kárán.

PIROSKA IMÁDSÁGA.

(Képpel a 8. lapon.)

NYOLCZ óra mult, kilenczre jár,
A jó gyermek ágyba megy már.
A játékot elvégeztem.
Kis szobámat rendbeszedtem;
Össze raktam ruháskámát,
Két kis kezem el is fáradt.
Jó éjszakát apám, mamám,
Jó Istenem, vigyázz reám.
Holnap reggel korán kelek,
Egész nap jó kis lány leszek.

János bácsi.

A HUDRI-BUDRI KOMPÁNIA.

I. Hogyan látogatja meg Kovácsné asszony Takácsné asszonyomat.

AKÁCSNÉ asszony egy igen nagy házban lakott Bodrogszegen: Janka, Endre, Mariska, Pista és Jóska gyermekeivel. Kovácsné asszony gyermekei a legeslegvásottabb gyermekek voltak, aminőket valaha látni vagy hallani lehetett. Fáztak a mosakodástól; alig váltottak tisztát, legott összekeverték. Folyton zajongtak, főleg Endre, aki ordításaival majd fölvette a házat, úgy, hogy az arra menők megálltak, azt hívén, valami oroszlán került oda be. Egy szép napon Takácsné asszony látogatóba várta az ő Kovácsné barátnőjét, aki régóta vágyott ide, hogy élvezze Bodrogszegnek szép vidékét. Takácsné asszony jól tudva, milyen hamisak az ő

gyermekei, nem egészen nyugodtan gondolt e látogatásra, annál is inkább, mert Kovácsné asszony nem szereti a neveletlen apróságot. Ez okból maga elé idézte a mama Jankát, Endrét Mariskát, Pistát és Jóskát és intette őket, szégyent ne valljon velök a néni előtt. Ha megérkezik a kedves vendég: arcukat, kezüket megmossák, kikéfélkedjenek szép tisztára és rendesen kerüljenek eléjébe és üdvözlőjké tisztelettel. De ne jöjjenek be egymást kergetve vagy fogósdít játszva, ahogy tenni szokták, hanem csöndesen; és ha Kovácsné beszél hozzájuk, tanult emberséggel kérdezzék: »Hogy van, kedves néni?« Ha meg őket kérdezi, így válaszoljanak illemmel: »Köszönöm, nagyon jól, kedves néni« — és »Igenis, kedves néni« — vagy, a kérdés szerint: »Nem, kedves néni.«

Aztán Takácsné ismét a gyermekszobába küldte az aprókat.

Mihamar megcsendült a csengő.

Ekkor Ágnes, a dada, elkezdte csinosítani Jankát és Endrét és Mariskát és Pistát és a kis Józsikát, ami bizony nehéz munka volt, mert egész reggel oda voltak horgászni és majdnem olyan lucskosok voltak, mint az a halacska, melyet kedvező szerencsével kifogtak a patakból. Midőn végre rendben voltak, bementek az édes anyjuk szobájába. Elsőnek jött Janka, és a fal mellé állott.

Aztán belépett Endre és Janka mellé állott.

Majd Mariska, aki meg Endre mellé sorakozott.

Aztán Pista, aki a Mariska oldalán foglalt állást.

Végül a kicsi Józsika pördült Pista mellé és szemét-száját annyira feltátotta, amint csak bírta.

— Hogy van, kedves néni? kérde Janka.

— Köszönöm, nagyon jól, kedves néni, szólt anélkül, hogy kérdezték volna.

— Igenis, kedves néni, válaszolá Mariska, pedig nem is volt mire válaszolnia.

— Nem, kedves néni! kiáltá Pista minden ok nélkül.

Erre aztán sarkon fordultak mind a hányan és egyenest kizúdultak a szobából.

II. Hudri-Budriék a gyermek-szobában.

Alig hogy becsapták maguk mögött az ajtót, Janka így kiáltott fel:

— Jaj, milyen borzsasztó rendes kis lány vagyok én!

— Bizony, magam is oda vagyok a retentő rendességtől! mondá Endre.

— Az ám! De hát még én! szólt Mariska.

— Mindnyájatok közt én vagyok a legiszonytatóbb rendes állapotban! óbégatott a Pista gyerek.

Erre mindnyájan kijelentették, hogy rágyujtanak egy kis parázs, jóízű zenebonára, hogy a régi kedves bomlottság ismét helyre álljon.

Aztán mindnyájan bementek a gyermek-szobába.

Első dolguk az volt, hogy a függő ágyat előszedik, a kicsi Józsiát belé kötik és egész a szoba tetejéig lóditják fel, amit ők hintázásnak neveztek.

— Nem lesz semmi bajod öcsikém! biztatá a kis fiut Endre... s ekkor Jó-

zsika szegény már ott terült el a padlón és kegyetlenül bögött. Ju-hu-hu-hú! A szegény. Aztán kiforgatták az ágyakat, feldöntötték a székeket és minden butort, a nehéz tölgyfa-asztalt kivéve, mert ezzel nem bírtak; de Ágnes dadát rábírták, hogy álljon fel az asztalra.

— Nem lesz semmi bajod! nyugtatá meg már most a dadát az óvatos Endre.

De bizony mégis csak baj lett belőle, mert Ágnes olyan kövér volt, hogy az asztal, minden tölgyfa volta mellett, egyszerre csak feljajdult, és reccs!... ropp!... ketté vált a nagy súlytól s a dada keresztül esett rajta és az asztal úgy állt meg körülötte, mint valami szoknya-fodor.

Janka ekkor felöltözködött maskarának. A szép fürtös haját felkötötte a feje bubjára és egy csomó kakas-tollat tűzött beléje. Endre pedig egészen fekete mázolta be magát, hogy olyan legyen mint az a cirkuszbeli szerecsen, és hegyébe még egy régi ágyterítőt is kanarított a nyakába.

Ami meg Mariskát illeti, ez kéményseprőnek állott. Legalább azzal a fekete dinnye-sapkával, melyet a fejébe gyűrt s kezében a nagy hajkefével, annak tartotta magát. Pista meg füstfaragó inasnak szegődött melléje és egy nagy fekete zsákot akasztott a vállára, legyen hová bele kotorni a kormot.

Éppen ekkor kérte föl Takácsné asszonyom Kovácsné asszonyomat: látogatnák meg a gyermekeit a gyermek-szobában.

De oh! Milyen látvány terült ott szemük elé, és milyen éktelen zaj csapódott füleikhez! A vad indián és Endre, a szerecsen- király, össze kaptak valamin és

javában verekedtek, miközben rengeteg ordítást vittek véghez.

Pistának csupán csak a lábai látszot-
tak, melyek a kályha száján lógtak ki,
mialatt Mariska tartotta a zsákot, hogy
felfogja benne a kormot melyet Pista sűrű
fekete felhőkben kotort ki a kályhából.

Józsika pedig ott sirdogált a függő
ágyban, míg Agnes dada tehetetlen állott
az eltört asztal forgács-fodrainak kellős
közepében.

III. Hogyan távozik Kovácsné asszonyom Takácsné asszonytól.

Kovácsné asszonyom igazán meg volt
ijedve, és anélkül, hogy még csak hátra
is nézett volna, úgy rohant le a lépcsőkön,
hogy szinte elesett... amidőn két szelidített
gyönyörű kis tengeri malaczkában botlott
meg, melyek ott szundítottak csöndeskén.
A derék asszonyság úgy csapta be maga
mögött a kis kaput, hogy akkorát szólt,
mint a puska. Aztán végig szaladt az ut-
czán, bele ugrott az első kocsiba, melyet
előtalált és külön borraivalót adva a ko-
csisnak arra kérte, nógatta: vitten-vigye
a vasúthoz, hogy a gyors vonattal még
ugyan-az órán érjen haza Kovácsházára,
mert ő egy perczig sem marad tovább
ezen az istenverte Bodrogszegen, mert
hiszen az az ördögök tanyája.

Mihamar ott ült a jó néni a szakasz-
ban, amidőn eszébe jutott, hogy hiszen
minden holmiját Takácsné asszonyomnál
hagyta. Ekkor pillantotta meg Ágnest,
amint lihegve s kigyuladva, sietvést hozta
utána a podgyászt. Nem hiányzott onnan
semmi, még az ernyője is ott zöldelt a
bőrönd tetején. De ni!... a dada mögött

ott poroszkáltak Endre, a szerecsen-ki-
rály; Janka, az indián főnök; Mariska,
a kéményseprő, és az ő hűséges inasa
Pista, közbül fogva a kicsi Jóskát, aki
az ő egybe kapcsolt karjukon ült, mint
valami hinta-székből. Leghátul jött az
ő édes mamájok sirva és mentegetőzve
és kérlelve a jó nénit, térne vissza, azt
igérvén, hogy mind a gyermekeit elküldi
az iskolába. De Kovácsné asszonyom
azt felelte, hogy »nem!«

De már másodikat csöngettek, s hogy
a vonat magával ne vigye a Takácsné
asszonyom egész családját, hamarosan
kitódultak a szakaszból, melyet a pat-
tógó kalauz akarátja ellenére a zsufo-
lásig megtöltöttek, s leugráltak a lépcsőn,
miután Kovácsné megcsókolta Takács-
né és Takácsné megcsókolta Kovácsné.
Ekkor elhangzott a »Mehet!«, a kalauz
tülkölt — egy fütty — egy kábitó sis-
tergés — kendő-lobogtatás — és meg-
indult a vonat s Takácsné asszonyom
az ő Hudri-Budri népevel, Janka indián-
főnökkel, Endre néger-királlyal, Mariska
kémény-kotróval s az ő kis inasával,
Ágnessel és Józsikával megindultak visz-
sza haza felé.

IV. Kovácsné asszonyom haza-érkezése.

Midőn Kovácsné haza ért, két kis
leánykáját (ikergyermekek voltak és hét
évesek) a nagy szobában találta, amint
szépen egyenesen ülve várták a mamát.
Gizi a »Hamupipóke« meséjét olvasta
és Flora a »Piros sapkás kis leányka«
meséjét.

Mind a ketten felálltak, midőn jó édes
anyjuk a szobába lépett, aztán bevárták,

mig feléjük jött és őket homlokon csókolta, vigyázva, nehogy össze gyűrje a gallérjukat. Azután megcsókolták és megölelték édes anyjukat, vigyázva hogy össze ne gyűrjék a gallérját.

Kovácsné ezután vissza vonult a saját szobájába, letette a kalapját, kendőjét és köpönyegét. Kovácsné sohasem ment a tüzhely közelébe az új nagy kendőjével, mert az bibor piros lévén, nagyon féltette a tűznek színszívó hevétől.

Nemsokára ismét elő került s Gizi és Flora széket toltak alá az asztal mellé, mert ozsonna ideje volt.

Miután mindegyik kapott egy eszéstejet és kenyeret, az olvasó-leczkébe fogtak, mely a következő napra volt feladva. Nyolcz órakor eljött a Sára dada, hogy lefektesse őket. Félre rakták könyveiket és rögtön jó éjszakát kívánva édes anyjuknak, aludni tértek. Egész csöndesen álltak, mig levetkeztették őket és rögtön rá, amint az ágyacskába fektették, mint jó gyermekhez illik, el is aludtak.

V. Kovácsné meghívja a Hudri-Budriakat magához Kovácsházára.

Kovácsné körülbelül három hónapja volt már otthon, midőn Takácsnétól levelet kapott, amely levélben az a rossz hír volt megírva, hogy az egész Hudri-Budri banda számár-hurutba esett. Kovácsné asszonyom nagyon busult azon, hogy az ő kedves barátnőjének gyermeke mind beteg, és gondolva, hogy a levegő változás javukra fog válni, és mivel Gizinek és Florának tavaly ugy is volt számár-hurutja, így hát nem köllött attól

tartani, hogy megkapják, — tehát rögtön irt Takácsnének, kérve őt: hozná el magával Jankát és Endrét, Mariskát és Pistát és a kicsi Józsit és Ágnest a dadát vagy egy hónapra Kovácsházára.

(Vége következik.)

PÁKOZ CZICZA.

SOHA ilyen pákoz cziczát!
 Haragszom rád!
 Takarodjál innen gyorsan,
 S ott muzsikálj a sarokban!
 Majd bizony, te bolondom,
 Neked adom bombonom!
 Szaladj czicza, ha mondom!
 Jaj, te bohó,
 Hiszen nem is neked való.
 Tudod mit?
 Jöszte velem egy kicsit;
 Oda bent még
 Van egy marék
 Turós-rétes darabom:
 Azt, czirmos, neked adom.

MIÉRT URFI.

NEM IS AZ volt az igazi neve, de már szinte elfelejtették az igazi nevét. Mindenki csak Miért urfinak nevezte.

Miért?

Éppen ezért, hogy *miért?* Mert reggel, mikor azt mondták neki, hogy már keljen föl, nem tette szó nélkül, hanem azt kérdezte: miért? És későn este, mikor aludni küldték, azzal végezte: miért? Közben pedig egész istenadta napon mindig hangzott tőle: miért?

— Fiacskám, nem illik mindig kíváncsiskodni, kérdezősködni, intette a mama.

— Miért? kérdezte Miért urfi javíthatatlanul.

A mama bele fáradt a sok intésbe. Ekkor elővette az apa és szigorúan megfenyegette.

— Ha abba nem hagyod ezt a csuf szokást, keményen megbüntetlek.

Hát erre is mit felelt? Csak azt:

— Miért, kedves apa?

Az apa elővette a nádpálczát és azzal felelt. Miért urfi jajgatott. Az apa pedig így szólt:

— Remélem, erre most már fogsz emlékezni.

— Miért? volt ismét a válasz.

És csak kérdezgette tovább mindenkitől és mindenről, hogy miért? Miért van neki két lába? Miért nincs két feje? Miért ugat a kutya? Miért nem ugat a macska? Miért zöld a fű? Miért van apának bajusza? Miért nincs a mamának is bajusza? Miért bácsi a bá-

csi és miért ne kérdezze ő mindig, hogy miért?

— Ez a gyerek utoljára is egy nagy kérdőjellé fog válni! kiáltott föl kétségbe eseve az apja.

— Miért, kedves apa?

— Szerencséd, hogy nincsenek olyan mesebeli tündérek, mert bizonyosan elvárásolnának oda az író tábládra kérdőjelnek. Azt érdemelnéd.

— Miért?

Az apa inkább kiszaladt, hogysen tovább boszankodjék. Miért urfi pedig váltig szerette volna tudni, miért és hogyan volna az, hogy ő ott a pala táblán kérdőjel volna? Hóna alá csapta a táblácskát és elgondolkozott, hogy hát csakugyan nincsenek már olyan mesebeli tündérek? Miért? Hát amint ugy szájatva méláz és bámul, olyan furcsa volt az, hogy a táblácska egyre nagyobb és nehezebb lett, vagy hogy talán ő lett kisebb... egyre kisebb... még kisebb... még vékonyabb, még görbébb és egyszerre csak — hogy, hogy nem! — de azt érezte, hogy ő már nem ő, hanem oda van pingálva a táblára, már csak egy nagy kérdőjel. Most már örökösen, szünetlenül csak kérdezett, akár látta-hallotta valaki, akár nem. Aki ránézett, tudta, hogy kérdőjel.

Ami pedig egyszer kérdőjel, az kérdőjel véges végig örökre.

— Oh, oh! Hát ide rekedek örökre! Jaj! És ha valaki spongyiát fog és letö-

ről! Akkor végem, még csak kérdőjel sem leszek. Inkább soha se kérdeztem volna, hogy miért! Oh, kedves jó tündér, szabadíts ki innen, soha sem fogom többé az embereket oktalan kérdésekkel bszantani!

De a jó tündér talán nem hallotta, vagy talán nem bocsátott meg, elég az hozzá, hogy Miért urfi nem mozdulhatott. Ott kesergett tovább... nem is tudom meddig... egészen addig, amíg — föl nem ébresztették reggel az álmából.

— Oh... hát már nem vagyok kérdőjel? Hol a táblácskám? Nincs itt nálam. Én sem vagyok rajta. Utoljára talán csak álmodtam. Annál jobb. Borzasztó lenne, ha igazán megesnék rajtam. Lesz rá gondom, hogy meg ne essék.

Mindjárt azon kezdte, hogy fölkel s nem kérdezte, miért. És azontul soha sem kérdezte máskor, csak éppen ha igazán szükséges volt, hogy: miért?

KATONÁSDI.

*BÁRHA járok gyalog én:
Generális vagyok én.
Három csak az emberem:
Am azért az ellenséget
Nagyvitézül megverem.*

*Balra tekints! Jobbra át!
Jól tudják a regulát.
Most leszen az ütközet —
Fordulj, derék hadseregem!
Állj meg! Czélozz! Sortüzet!*

*Az ellenség hova lett?
Borítja a harczeret,
Legyőztük sok ezreit —
De most részvevő, jó szível
Kötözgessük sebeit!*

*

*Huszár vagyok, de az ám!
Ülök kényes paripán,
Kerek feje, négy a lába —
Igy ugratom a csatába.*

*Puska ropog, golyó száll,
Nem nézi azt a huszár!
Lovam kapom sarkantyúba,
Igy megyek a háborúba!*

*Muszka, tatár vagy török:
Én csak előre török.
Rajta, rajta! Huszár támad!
Igy védem meg szép hazámat!*

Találós mese.

Haazasszonykeddenszapulmikormos?

A SZIKLA.

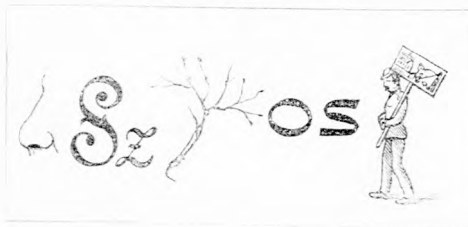
— Példázat. —

EGYSZER egy ember magányosan utazott a hegyvidéken. Hosszas, fáradsalmas utazás után oly helyre ért, ahol egy nagy szikla elzárta előle az utat. A sziklán kívül más kijáró nem lévén, az utazó kénytelen volt megkísérteni a szikla elmozdítását. Soká fáradt e munkában, de hasztalan. Nem sikerült. Az utazó látván ezt, szomoruan így szólt: »Hogy tolhatnám az éjt itt e vadon hegységben? Hiszen a vadállatok felfalnak!«

Igy tünődvén magában, látja, hogy egy másik utazó érkezik a szikla elé, aztán csakhamar egy második majd egy harmadik, sőt negyedik is. Mindegyik megpróbálta elmozdítani a sziklát, de egyiknek sem sikerült. Ezután négyen szövetekezve, könnyű szerrel ellökték.

Az utazók alatt értsd az embereket, az utazás alatt meg magát az életet, a szikla alatt pedig az életben feltornyosuló nehézségeket, melyek lépten-nyomon állanak elének. A nehézségeket az ember egyedül nem bírja leküzdeni; de ha vállvetve segítjük egymást a nehézség, baj és szomorúság lebirásában, sikerülni fog.

KÉPREJTVÉNY.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Kedves gyermekeim! Ott köllene folytatnom, ahol a multkor elhagytam: hálás szív-

ből fakadó érzelmekkel viszonznom annak a megható ragaszkodásnak és hűségnek jeleit, amelyekkel lelketem elárasztjátok. Fogadjátok egyenkint és mind közönségesen annak biztosítását, hogy a szeretetnek ennyi és ilyen nyilatkozatai a legboldogítóbb jutalom nekem. Boldog újévet!

*

Feszty Margit. Mily könnyelműség, akkora összeget egyszerű borítékba zárni! Igazi szerencse, hogy levélkéd nem vezett el a póstán. — **Mayer Hedvig és Lajos.** Most megint meglátogathatnátok, mert... ismét gyöngékedem. Ez az influenzás idő ugyancsak megszállja az embert! Reményem, hogy mindnyájan friss egészségben vagytok. — **Aesopus.** A verses kis mese ügyes, szívesen is közlöm. De nem volna-e jobb az enyhébb évszakot várni be vele, amidőn igazán énekel a fülemile? Akkor még képecskét is rajzoltatnék hozzá. — **Könyöki testvérek.** Aranyos gyermekek vagytok. Ellát, Ilonkát nem láthatnám meg valamely derüs, enyhe csütörtök d. u.? Mind a két küldeményt jó kis szívetek szándékához képest fogom elosztani. — **Feischl Irma.** A kiadó-hivatal el fog járni benne. Mind a kettőnknek jól esett a váratlan szíves megemlékezés. — **Haidt Margit.** Hogy mi történt aztán György bácsival, az Elemér báró nagyanyjának testvérével? Ezt külön azért nem mondtam el, mert az elbeszélés hősei csak a kis báró s az ő fogadott testvére. De ha éppen bánt érlette a kíváncsiság, megmondhatom, hogy György bácsi az Ompoly-közben váltott magához birtokot, azon gazdálkodik. Többet nem árulhatok el, mert György bácsi nem szereti, ha a dolgait kiírják az újságba. Ha máskor is lesz hozzám kérdésed, megteheted azt takarosan körül nyírt papíron s gondosabb írásban. Ne hidd, hogy én a rendes levelet nem szeretem. — **Béla bácsi.** Örvendő köszönet.

JÓTÉKONYSÁG.

Az éhező és fázó gyermekek részére: Könyöki Ella és Ilonka 75 kr., Linzer Sárika 1 frt., Feszty Margit 4 frt.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon. **Forgó bácsi.**